

**A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság**

ítélete

Az ügy száma: Kfv.I. 35.220/2024/8.

A tanács tagjai: Dr. Hajnal Péter a tanács elnöke;

Dr. Heinemann Csilla előadó bíró;

Dr. Banu Zsoltné dr. Szabó Judit bíró;

Dr. Figula Ildikó bíró;

Dr. Tóth Kincső bíró

A felperes: Felperes1

Cím2

A felperes képviselője: név Ügyvédi Iroda (eljáró ügyvéd: név)

(Cím3.)

Az alperes: Alperes1

Cím4

Az alperes képviselője: név1 kamarai jogtanácsos

Cím4

A per tárgya: adóhatósági határozat bírósági felülvizsgálata

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél: felperes 28. sorszám alatt

Az elsőfokú bíróság határozatának száma: Fővárosi Törvényszék 107.K.702.468/2022/25. számon kijavított 106.K702.468/2022/22. és a Fővárosi Ítéltábla 4.Kf.700.048/2024/6. számú ítélete

Rendelkező rész

A Kúria a Fővárosi Ítéltábla 4.Kf.700.048/2024/6. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg 15 nap alatt az alperesnek 150.000 (százötvenezer) forint felülvizsgálati perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy az esedékesség napjáig fizessen be az állami adó- és vámhatóság illetékbevételi számlájára 70.000 (hetvenezer) forint felülvizsgálati eljárási illetéket.

A Kúria tájékoztatja a felperest, hogy a fizetendő illeték a határozat jogerőre emelkedését követő 60. napon válik esedékessé.

Az ítélet ellen további felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás

[1] Az cég1 (továbbiakban: Kibocsátó) 2019. május 22. napján 20 óra 8 perckor tette közzé alaptőke emeléséről szóló tájékoztatását, mely szerint folyamatos külső finanszírozásra

szorul, több potenciális stratégiai befektetővel is tárgyal és ezek egyikével pedig igen előrehaladtak a tárgyalásai.

[2] Az ügylet specifikus bennfentes jegyzék II.-ben a felperest bennfentes személyként tartották nyilván, a bennfentesség okaként „tudomásszerzés a társaság és a név3 Csoport közötti megegyezésről” került megjelölésre. A bennfentes információhoz történő hozzáférés időpontja 2019. május 10. nap 18 óra, a bennfentes információ azonosításának dátuma 2019. április 10. napja 16 óra 38 perc volt. A felperes saját nyilatkozata szerint a név3 tranzakció előkészítéséről 2019. júliusában szerzett tudomást, a tranzakció konkrét tartalmáról pedig 2019. július 26. napján.

[3] A cég2 (új elnevezése: cég3) 2019. július 28. napján indított, majd 2019. július 29. napján teljesült tőzsdén kívüli (OTC) ügyletben 10.000.000 darab név2/I részvényt adott el a cég4-nek, 0,78 Ft/db áron. A kibocsátó 2019. június 30. napján az információtárolási rendszerben tette közzé rendkívüli tájékoztatását a cég5 megvásárlásáról (név3 tranzakció). A tranzakció eredményeként a cég5 100 %-ban az cég8 tulajdonába került, a név3 csoport holding cége a cég7 pedig az cég8 főrésztvényesévé vált, a cég5 28,6 milliárd forintos vételárából 2,35 milliárdot a cég4. által nyújtott kölcsönből kívántak teljesíteni, és ehhez a cég4.-nek rendelkeznie kellett 10.000.000 db forgalomképes név2 részvénnel. A fennmaradó 26,25 milliárd forint vételárat az cég8 akként vállalta teljesíteni, hogy követelését a cég7 nem pénzbeli hozzájárulásaként (apport) az cég8 rendelkezésére bocsátja. Az apport ellenértékeként alaptőke-emelést hajtott végre 125.000.000 db 210,-Ft kibocsátási értékű „A” sorozatszámú törzs-részvényt bocsátott ki a cég7 részére.

[4] Az alperes hivatalból piacfelügyeleti eljárást indított annak megállapítására, hogy a cég6 által kibocsátott név3 részvények tekintetében a felperes által végrehajtott tőkepiaci tranzakció kapcsán sérültek-e a piaci visszaélésekről, valamint a 2003/6 EK Európai Parlamenti és Tanácsi irányelv és a 2003/124 EK, a 2003/125 EK és a 2004/72 EK bizottsági irányelv hatályon kívül helyezéséről szóló 2014. április 16-i 596/2014. EU Európai Parlamenti és Tanácsi rendelet, (a továbbiakban: MAR) 8. cikkében leírt és a 14. cikkében tiltott bennfentes kereskedelemről szóló rendelkezések.

[5] Az alperes 2022. május 31-én hozott H-PJ-III-B-13/2022. számú határozatával a felperest a bennfentes kereskedelem tilalmára vonatkozó jogszabályi rendelkezések megsértése miatt 58.000.000, - Ft piacfelügyeleti bírság megfizetésére kötelezte és megtiltotta számára, hogy a bennfentes kereskedelemre vonatkozó jogszabályi rendelkezéseket ismételten megsértse. Megállapítása szerint a felpereshez kapcsolódó társaság az név2 részvény vásárlását megelőzően konkrét információkkal rendelkezett a név3 tranzakcióról, mely információt a kibocsátó 2019. július 30. napján hozta csak nyilvánosságra. Ezen információ a nyilvánosságra kerülését megelőzően árfolyam befolyásolására alkalmas, lényeges információnak minősült, és a pénzügyi eszköznek minősülő név2 részvényre, illetőleg közvetett módon annak kibocsátójára, a cég9-re vonatkozott. A felperes tudomást szerzett a bennfentes információról, illetve a vizsgált ügyletet a bennfentes információ birtokában és felhasználásával kötötte. Mindezek olyan információt hordoztak magukban, ami

még a tőkepiaci ismeretekkel nem rendelkező befektetők számára is egyértelműen pozitív konnotációjú üzenetet hordozott a részvények árfolyamára gyakorolt potenciális hatásukról, ezért az név2 részvény árfolyamának befolyásolására alkalmas volt, mint olyan jellegű gazdasági információ, amit az észszerűen eljáró befektető felhasznált volna a befektetési döntése során.

[6] Az név2 részvény záró ára a bejelentés napján az előző napi záró árhoz képest 150 Ft-ról 156,2 Ft-ra emelkedett. Hangsúlyozta, hogy a felperes az általa kötött tranzakció időpontjában konkrét információkkal rendelkezett a cég5 kibocsátó általi megvásárlásáról, a felperes 2019. július 29. napján teljesült tőzsdén kívüli ügyletét bennfentes információ birtokában hajtotta végre, a tőzsdén kívüli ügylete megfelel a MAR 8. cikk (1) bekezdésében foglaltaknak.

[7] Rámutatott az alperes arra is, hogy a felperes már ezt megelőzően is folytatott kereskedést, több évre visszamenően egy gazdasági társaság vezető tisztségviselője volt, illetve maga is úgy nyilatkozott, hogy korábban befektetésekkel foglalkozott, így alappal vonható le az a következtetés, hogy tudomással kellett, hogy bírjon arról, hogy az cég8 esetében a fentiekben ismertetett tranzakció befolyásolhatja a társaság megítélését, a részvényei értékét, aminek eredményeként fel kellett ismernie, hogy ezen információ bennfentes információnak minősül. A felperes a MAR 8. cikk (4) bekezdése alapján bennfentes személynek minősült. Kiemelte, hogy a törvényi vélelem szerint, aki bennfentes információ birtokában bennfentes ügyletet hajt végre, az egyúttal a bennfentes információ felhasználását is jelenti, ezért elégséges volt azt vizsgálni, hogy az adott személy rendelkezett-e bennfentes információval, és az adott helyzetben általában elvárhatóan és észszerűen eljáró személy magatartásának modellezése alapján az információ felhasználását vélelmezni kellett.

[8] Az alperes összegző értékelése szerint a felperes vizsgált ügyletkötése, melynek során irreálisan alacsony áron, OTC ügyletek keretében szerzett meg részvényeket, szükségesek voltak az önmagában is pozitív fejleményként aposztrofálható, azonban a Kibocsátó kommunikációjában még a valóságnál is jobb színben feltüntetett név3 tranzakció sorozat elindításához, azonban a felperes a részvények várható felértékelődésére tekintettel is, gazdasági előnyre számíthatott. Az alperes szerint az eljárás során nem merült fel arra utaló adat, amely alapján a felperes vizsgált magatartása a MAR 9. cikkében írt jogszerű magatartások bármelyikének megfelelt volna. Mindezekre tekintettel a felperessel szemben intézkedés alkalmazását és bírság kiszabását tartotta szükségesnek.

A felperes keresete és a védirat

[9] A felperes keresetében elsődlegesen a határozat megsemmisítését, másodlagosan annak hatályon kívül helyezését kérte.

[10] Eljárási és anyagi jogi jogszabálysértésekre hivatkozva kérte a határozat felülvizsgálatát. Hangsúlyozta, hogy a vitatott ügylet egy tranzakció sorozat köztes lépése, melyben a résztvevő felek nem közvetlen nyereség elérésére, hanem reverse IPO megvalósítására törekedtek. Szerinte az alperes tévesen értelmezte a MAR 7. cikk (1) bekezdés a) pontjának és 8. cikk (1) bekezdését, mert kizárólag a cég12-t érintő kölcsönről volt ismerete, nem rendelkezett bennfentes információval, de ha rendelkezett is volna azzal, azt nem használta fel.

[11] A bennfentes információ lényeges tartalmát iratellenesen állapította meg az alperes, neki csak arról volt tudomása, hogy finanszírozni fogja a Kibocsátót a cég10 megvásárlása érdekében, ekként csak a kölcsönnyújtásban volt érdekelt a tranzakció továbbvitele érdekében. Hivatkozott az Európai Unió Bíróságának C-391/04. (Georgakis ügy) számú ügyben hozott döntésére, mert a vitatott ügylet résztvevői viszonylatában nem volt bennfentes információ. Irreleváns volt számára az ügyletnek a részvény árfolyamára gyakorolt hatása, továbbá a részvények megszerzése feltétele volt a tranzakciónak, ami a MAR (31) preambulum bekezdésére figyelemmel mentességet élvez, mert a bennfentes információval rendelkező személy a vitatott ügylet megkötésével maga hozta létre a bennfentes információt, annak esetleges felhasználása tiltott cél hiányában nem áll szemben a MAR céljaként nevesített piaci integritás biztosításával, hiszen a tranzakció célja a gazdasági növekedés volt. Hivatkozott a C-45/08. számú Spector ügyben kifejtett EUB álláspontra. Utalt arra is, hogy az információ felhasználását kizárja az is, hogy a részvényeket a megszerzésüket követően a cég11, mint kedvezményezett részére zárta. Az alperes figyelmen kívül hagyta, a vitatott ügylet jogszerűségét a MAR 9. cikk (3) és analógia alkalmazásával (4) bekezdésében meghatározott feltételekre figyelemmel. Tévesen értelmezte a MAR (2) és (7) preambulum bekezdésében foglalt célokat, a vitatott ügylet a MAR (23) preambulum bekezdése szerinti fogalmi elemek hiánya miatt nem tiltott bennfentes kereskedelem.

[12] Az alperes védiratában a határozatában foglaltakat fenntartva, a kereset elutasítását kérte. Hangsúlyozta, hogy a bennfentes információ megfelelt a MAR 7. cikk (1) bekezdésében foglaltaknak, köztes lépésről nincs szó, a vitatott ügylet előtt megszületett a döntés a tranzakcióra vonatkozóan. A felperes kellően pontos információkat szerzett arról, hogy milyen cégek, mikor fogják a tranzakciót végrehajtani. Bennfentes személy volt, a Kibocsátó is annak minősítette, és a Georgakis ügyben hozott döntés eltérő tényálláson alapul. A vitatott ügylet minősítését nem érinti, hogy a felperes kötelezettséget vállalt a készpénzes fizetés anyagi háttérének biztosítására, a részvényeket fedezetül a cég2 is felajánlhatta volna. A felperes kötelezettsége nem a bennfentes információ keletkezése előtt jött létre, hiszen a kölcsönszerződés fedezetének biztosítása annak részét képezte. Az eszközcselekményre hivatkozó érvelése nem fogadható el, a bennfentes kereskedelem megvalósulása szempontjából csak tényállási elemek megléte szükséges, a szubjektív szempontok irrelevánsak.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[13] Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét elutasította.

[14] Nem fogadta el a felperes eljárásjogi kifogásait. Az ügy érdemét tekintve pedig a MAR 8. cikk (1) bekezdése szerinti definíció, a MAR (23) és (24) preambulum bekezdései és az EUB gyakorlatában kialakult értelmezés, valamint a bennfentes kereskedelem MAR 14. cikk a) pontja szerinti tilalom alapján megállapította, hogy a határozat számos, a felperes által tételesen nem cáfolt bizonyítékot tartalmaz arra vonatkozóan, hogy a bennfentes információval már a közzétételt megelőzően rendelkezett. Kiemelte, hogy azt, hogy egy személy megsértette-e a bennfentes kereskedelem tilalmát, a MAR azon céljára tekintettel kell elemezni, amely a pénzügyi piac integritásának védelmére és a befektetői bizalom növelésére irányul, amely utóbbi pedig azon a bizonyosságon alapul, hogy befektetők azonos bánásmódban részesülnek és a bennfentes információkkal való visszaélés ellen védelmet élveznek. A bennfentes információ felhasználása melletti vélelem megdöntése során nem kell vizsgálni a végrehajtó személy szándékát, sem a szerzett gazdasági előnyt.

[15] Rögzítette, hogy a bennfentes információ a Tranzakció volt, mint a Kibocsátó részvényei árfolyamának befolyásolására alkalmas, lényeges és kellően pontos információ, melyet egy ésszerűen eljáró befektető felhasználna az ügyletkötése során. Álláspontja szerint a Tranzakció minden részletét nem kellett a felperesnek ismernie. Részletesen bemutatta és elemezte a Tranzakciót megelőző eseményeket és ezek alapján elvetette azt a felperesi érvelést, hogy kizárólag a saját kölcsönügyletéről rendelkezett csak információval. Hibásnak tartotta azt a felperesi álláspontot, hogy ha az adott információ mindkét fél rendelkezésére áll, akkor ezen felek tekintetében az megszűnik bennfentesnek lenni. Ezzel összefüggésben a MAR céljaira utalt és egyetértett az alperessel abban, hogy a preambulumban szereplő tisztességtelen előnyt nem konkrét másik személy vonatkozásában, hanem általánosságban véve, a tiszta, transzparens tőkepiachoz fűződő közérdek alapján kell megítélni.

[16] Nem tartotta relevánsnak, hogy a vitatott ügylettel érintett felek relációjában az információ minősülhetett-e bennfentesnek és az a cég2-nek a rendelkezésére állt-e, mert a bennfentes információ nem a szerződő felek, hanem a felperesnek harmadik személyekhez mért viszonylatában állt fenn. A felperes egyértelműen információs előnyben volt a többi piaci szereplőhöz képest, a közzétételt megelőző részvényvásárlásával gazdasági előnyhöz jutott, ezáltal a piac integritása és a befektetői bizalom sérült. Rámutatott arra, hogy a vitatott ügylet eszközselekmény jellege bizonyítja, hogy a felperes a tranzakcióra tekintettel vásárolta meg a részvényeket.

[17] A MAR (31) preambulum bekezdése szerinti mentesség nem vonatkozik a vitatott ügyletre, mert a felperes egy másik várható ügyletkötésre tekintettel kötötte meg azt. Egyetértett az alperessel abban is, hogy a részvények zárolása nem szüntette meg az azok feletti tulajdonjogot, a felperes a zárolástól függetlenül jelentős haszonra tehetett szert. Nem találta alkalmazhatónak a MAR 9. cikk (3), (4) bekezdését sem, mert a felperes nem egy vállalat nyilvános felvásárlása, vagy egy társasággal való összefonódás során szerzett

tudomást a tranzakcióról. Elvetette a MAR 8. cikk (1) bekezdésének alkalmazását is, mert az eszközselekményre való hivatkozás nem tette jogszerűvé az információ felhasználásával kötött ügyletet. Elemezte a Georgakis ügyben hozott döntést és állapította meg, hogy az a tényállás és a jogszabályi környezet eltérése okán a perbeli esetre nem alkalmazható. Kiemelte, hogy a bennfentes információ felhasználása melletti vélelem megdöntése során nem kell vizsgálni a végrehajtó személy szándékát, sem a szerzett gazdasági előnyt. E körben utalt a Spector ügyben hozott EUB döntésre, amelyben, kifejtésre került, hogy a közösségi jogalkotó a bennfentes kereskedelem megelőzésére és közigazgatási szankcionálására szolgáló mechanizmus mellett döntött, melynek csökkentené a hatékonyságát, ha az rendszerint valamely szubjektív elem keresésétől függene. Elsődlegesen azt vizsgálta, hogy megvalósultak-e a minősítéshez szükséges objektív kritériumok, tehát, hogy a felperes, mint ügyletkötő bizonyítottan bennfentes információk birtokában volt-e, s ezeket az információkat felhasználta-e oly módon, hogy közvetlenül, vagy közvetve saját, vagy harmadik személy javára az információhoz kapcsolódó pénzügyi eszközöket szerzett meg, vagy idegenített el.

[18] A bíróság összegének jogszerűségét vizsgálva megállapította, hogy az alperes mérlegelési jogkörben döntött, határozatának jogszerűsége a Kp. 85. § (5) bekezdésében foglalt keretek között megítélhető volt.

A felperes fellebbezése és a fellebbezési ellenkérelem

[19] A felperes fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatásával az alperes határozatának megsemmisítését, másodlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására és új határozat hozatalára utasítását kérte.

[20] Jogszabálysértésként az Alaptörvény 28. cikkét, a Kp. 85. § (3) bekezdését, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 346. § (5) bekezdését jelölte meg. Fenntartotta az ügyintézési határidő jelentős túllépésére vonatkozó álláspontját. Hangsúlyozta, hogy az elsőfokú ítélet a Pp. 346. § (5) bekezdésében foglalt indokolási kötelezettséget megsértve nem adott arra választ, hogy az EUB Spector ügyben hozott döntését miért nem tekinti relevánsnak, nem definiálta a piaci integritást, nem tért ki arra, hogy a vitatott ügylet azt és a befektetői bizalmat hogyan sérthette. Hangsúlyozta, hogy az OTC ügyletben egyenlő felek vettek részt, a tranzakciónak nem volt a szabályozott piacra hatása, másnak nem okozott hátrányt, a célja nem tőkepiaci eszköz adásvétele volt, hanem a tranzakciós vételár fedezetéhez szükséges kölcsön rendelkezésre állítása.

[21] A MAR a bennfentes információk jogtalan felhasználásával szemben nyújt védelmet, de az elsőfokú ítélet nem rögzíti, hogy mi a védett jogi tárgy és az milyen módon sérül. Szerinte az EUB Georgakis ügyben hozott döntésében kifejtettek felhasználhatók, hiszen a releváns tényállási elemek azonosak, a szerződő felek ugyanazon információkkal rendelkeztek, azonos helyzetben voltak, egyik sem tett előnyre szert a másikkal szemben. Az

OTC ügylet esetében a bennfentes információ nem állhat fenn a harmadik személy viszonylatában. Előadása szerint az ítélet [77] bekezdése nem érthető, ellentmondásos, mert tartalmazza, hogy a vitatott ügylet a kölcsönszerződés létrejöttéhez volt szükséges, anélkül a tranzakció nem jöhetett volna létre, tehát maga járult hozzá a bennfentes információ keletkezéséhez. Kifogásolta továbbá, hogy a [88] bekezdés nem ad választ arra, hogy a tisztességtelen előny hiányára vonatkozó érvelése miért téves. Hangsúlyozta, hogy szándéka a kölcsönnyújtás fedezetének biztosítására terjedt ki, ezért a bennfentes információ, s annak jogellenessége nem merülhetett fel. A szándék vizsgálatának bíróság által állított irrelevanciája azt jelenti, hogy a bennfentes kereskedelem bennfentes információ felismerése nélkül is elkövethető.

[22] Szerinte az elsőfokú ítélet az Alaptörvény 28. cikkét sértve a rendelet preambulumban megfogalmazott céljával ellentétesen értelmezte a MAR 8. cikk (1) bekezdését és 14. cikk a) pontját, figyelmen kívül hagyta a MAR (23) és (24) preambulumban bekezdéseit, nem bizonyított, hogy mi volt a tisztességtelen előnye, és az miért tisztességtelen. A kibocsátó reorganizációja nyilvános volt, harmadik személy vélelmezhetette amennyiben befektetőt talál, az a részvényeinek árfolyamára pozitív hatással lesz. Megítélése szerint előny realizálása és harmadik személynek okozott kár nélkül a MAR céljával ellentétes a vitatott ügyletben résztvevők szankcionálása, valamint az, hogy nincs jelentősége a bennfentes információval rendelkező személy szándékának, e körben nélkülözhetetlen a MAR 23. preambulumban bekezdésének vizsgálata. A zárolási megállapodás bizonyítja, hogy a részvényekkel nem volt jogosult rendelkezni, az árfolyamváltozásból ezért az elsőfokú ítélet megállapításával szemben haszna nem keletkezhetett. Szerinte az elsőfokú ítélet [87] bekezdése is ellentmondásos, mert a MAR (31) preambulumban bekezdésére hivatkozás mellett rögzíti, hogy a jogsértéshez jogellenes indok is szükséges, azonban ilyet nem tárt fel. Nem fejt ki, hogy a MAR 9. cikk (4) bekezdése analógia útján miért nem alkalmazható, a felperes keresetében viszont részletesen feltárta a magatartásának jogszerűségét.

[23] A bíróság összegének megállapítására vonatkozó mérlegelést is vitatta.

A másodfokú bíróság döntése

[24] A másodfokú bíróság a fellebbezést nem találta alaposnak.

[25] Elsőként azt rögzítette, hogy a felperes az elsőfokú eljárás során nem jelölt meg a Kp. 85. § (3) bekezdése alapján figyelembe veendő semmisségi okot, vagy az alperesi határozat nem létezését eredményező lényeges alaki hiányosságot, ezért a határidő számítása kapcsán, a határidőbe nem tartozó időszakok tételes levezetésének hiányával összefüggésben előterjesztett fellebbezését érdemben nem vizsgálta. Nem tartotta alaposnak az ügyintézési határidő túllépése kapcsán előterjesztett fellebbezést sem és hangsúlyozta, hogy az, hogy a felperes számára esetlegesen az indokolás nem meggyőző, azzal nem ért egyet, nem jogi indokolási kötelezettség megsértése körében sérelmezhető, hanem a pontos anyagi

jogszabályhely megsértése és annak megfelelő értelmezése körében. Az indokolási kötelezettséggel összefüggésben utalt az Alkotmánybíróság ezzel kialakult álláspontjára.

[26] Rámutatott, hogy a felperes fellebbezésében túlnyomórészt az elsőfokú ítélet indokolásának hiányosságát, az egyes érvei elsőfokú bíróság általi figyelmen kívül hagyását, a jogellenes, tisztességtelen előny bizonyításának hiányát, valamint az elsőfokú ítélet néhány összefüggéseiből kiragadott bekezdésének ellentmondásosságát állította. Viszont az, ha az indokolás tartalmaz konkrét refleksiót az egyes kereseti érvekre, de annak részletezettsége, kibontása, terjedelme, a felperes szubjektív elvárásait ki nem elégítve, nem létezőnek tartja, az a Pp. 346. § (5) bekezdésének sérelmét nem jelenti és anyagi jogi érvelés hiányában kizárja az ítéleti indokolás tartalmi helytállóságának másodfokú bíróság általi vizsgálatát.

[27] Megítélése szerint az elsőfokú ítélet jogi indokolása a Kp. 84. § (2) bekezdése folytán alkalmazandó Pp. 346. § (5) bekezdésének megfelelt, mivel abból megismerhető az alapjául szolgáló jogszabályok köre, azok értelmezése, a megállapított tényekre vonatkozó bizonyítékok azokkal a körülményekkel együtt, amelyeket az elsőfokú bíróság a bizonyítékok mérlegelésénél irányadónak vett. Cáfolta, hogy az elsőfokú ítélet ne adott volna magyarázatot a felperes kereseti támadásaira. Az elsőfokú ítélet világosan és egyértelműen további értelmezést nem igénylően rögzíti a befektetői bizalomnak a MAR célja szerint védett jogszabályi definícióját, a Spector ügyben hozott döntést értelmezi és elemzi, rámutatva a szubjektív védekezési jogalapok korlátozottságára, és e körben kifejti mi az a befektetői bizalom, mit jelent annak sérelme, mi a célja a bennfentes kereskedelem tilalmának, abból miként származik hátránya harmadik személyeknek, miben nyilvánul meg a piacok integritásának sérelme.

[28] A másodfokú bíróság ítéletében részletesen rámutatott pontról pontra, hogy az elsőfokú bíróság ítéletének mely bekezdései térnek ki a bennfentes információra, a felperes magatartásának elemzésére és mennyiben tér el a Georgakis ügyben hozott ítélet jelen ügytől. Rögzítette, hogy az elsőfokú bíróság bemutatta, hogy mit jelent a pénzügyi piac, a befektetők köre, és a tisztességtelen előny, azt mihez viszonyítva kell értelmezni és a [89] bekezdésében kitért arra, hogy a felperes a többi piaci szereplőhöz képest információs előnyben volt azzal, hogy a bennfentes információval rendelkezett, és ezzel kapcsolatban miként sérült a védett jogi tárgy. Hangsúlyozta, hogy az elsőfokú bíróság választ adott arra, hogy a MAR 9. cikk (3), (4) bekezdései szerinti mentességek miért nem voltak alkalmazhatók, és részletesen kitért a MAR (31) preambulum bekezdése szerinti esetkör jelentésére.

[29] Az Alaptörvény 28. cikkére történő hivatkozást elvetette, miután az Alaptörvény jogértelmezési klauzulája a közösségi jogra álláspontja szerint nem alkalmazható, az a jogszabályok bíróság által történő értelmezésére vonatkozik, a MAR pedig nem tartozik az Alaptörvény fogalmi rendszerében jogszabálynak minősülő normának.

[30] Megerősítette az elsőfokú bíróságnak azt az álláspontját, hogy a felperes állításával szemben nem jelenik meg az információs aszimmetria, azt nem az ügyletben résztvevő felek egymás közötti relációjában kell vizsgálni, hanem ahogy erre az EUB rámutatott, a harmadik személyek viszonylatában értelmezendő az előny, idézte ezzel kapcsolatban az EUB döntésben megjelenő alapvetéseket.

[31] Hangsúlyozta, hogy az elsőfokú ítélet egyértelműen és világosan tartalmazza: a bennfentes kereskedelem megvalósulását a tilalom céljával, a Spector ügyben hozott döntéssel összhangban értékelte, megállapítva a védett jogtárgy sérelmét. Alapítvánul állította a felperes, hogy az elsőfokú bíróság nem vette figyelembe a Spector ügyben hozott döntést, mert az elsőfokú bíróság álláspontja egyező azzal. A preambulum jogi természetét tekintve kifejtette, hogy a MAR (23), (24) preambulum bekezdései a bennfentes kereskedés szabályozási elveit mutatják be, a jogalkotó célját és a szabályozás szempontjait kifejezve a jogszabály értelmezését elősegítik, de nem szakad el a tételes jogi szabályozástól. Utalt a C-344/04. számú ügyben hozott döntés [76] pontjában írtakra, amely kimondta, hogy annak ellenére, hogy egy közösségi jogi aktus preambuluma pontosíthatja annak tartalmát, arra nem lehet hivatkozni az adott jogi aktus rendelkezéseitől való eltérés céljából. A preambulum a szabályozás során követett elvi elgondolásokat rögzíti, melyek a tételes jogi szabályokban öltönek testet.

[32] Alapítvánul állította a felperes a MAR (23), (24) preambulum bekezdéseiben foglalt tisztességtelen előny és a MAR célja szerint védett jogtárgy sérelme vizsgálatának mellőzését és azt is, hogy az OTC ügylet esetén információs aszimmetria hiánya miatt a bennfentes kereskedelem nem valósulhat meg. Az elsőfokú ítélet indokolása rögzítette, hogy miben áll a tisztességtelen előny és hangsúlyozta, hogy a felperes a birtokában lévő információval ügyletet kötött az információval érintett részvényekre vonatkozóan, míg a tőkepiac egyéb szereplői nem rendelkeztek ezzel az információval, mely tény sérti a védett jogi tárgyat, és ahhoz nem szükséges anyagi kár bekövetkezésének bizonyítása, sem a felperes által elért vagyoni előny kimutatása.

[33] Tévesnek tartotta azt a felperesi álláspont, miszerint a vitatott ügyletnek nem volt a szabályozott piacra hatása, és hogy jelentősége annak van, hogy az OTC ügyletben résztvevő egyik fél sem került kedvezőbb helyzetbe, mint a másik, egymás rovására nem húztak hasznot. A tőkepiac integritását és a befektetői bizalmat a felperesi állásponttal ellentétben, a vitatott ügylet esetében is az érintett tőkepiac, vagyis nem csupán az ügyletben részes felek, hanem valamennyi befektető vonatkozásában kell vizsgálni. Az OTC ügylet körében a bennfenteség csak abban az esetben lenne kizárt, ha az abban részes felek teljes mértékben megegyeznének a piaci szereplőkkel. A kibocsátó pénzügyi eszközeiben számos kisbefektető is érdekelt volt, lehetett volna, és ez azt eredményezi, hogy az információs helyzetet, tudattartalmat valamennyiük tekintetében vizsgálni kell az OTC ügylet esetében is. Hangsúlyozta, hogy a bennfentes információ birtokában történő ügyletkötés sérti a teljes tőkepiacot, hiszen olyan előnyt biztosított a felperesnek, ami a tőke piac egyéb szereplői számára nem volt elérhető.

[34] Alaposnak találta az elsőfokú bíróság bizonyíték értékelését és hangsúlyozta, hogy a felperes tudta, milyen hatása lehet a Tranzakciónak a Kibocsátó részvényeinek árfolyamára, hiszen ez motiválta a kölcsön nyújtásában. A Tranzakcióra vonatkozó tudattartalmat igazolja annak állítása, hogy a vitatott ügylet a tranzakció eszköz cselekménye volt: a felperes a tranzakció finanszírozása érdekében kötötte az ügyletet, arról tudott. Nem volt relevanciája a zárolási megállapodásnak, a felperes ugyanis a vitatott ügylettel teremtette meg az általa nyújtott kölcsön forrását, mely kölcsön nyújtása esetén 2.35 milliárd Ft értékű követelése keletkezik, ami jelentős többletet jelent a részvények beszerzési értékéhez képest.

[35] Elvetette a bíróság mértékre vonatkozó felperesi kifogást is, és összegző értékelése szerint az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg a tényállást, a rendelkezésre álló bizonyítékokból pedig helytállóan következtetett a bennfentes információra és annak használatára.

A felülvizsgálati kérelem és ellenkérelem

[36] A felperes felülvizsgálati kérelmében elsődlegesen a másodfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését és a másodfokon eljáró Fővárosi Ítéltábla új eljárás lefolytatására és új határozat hozatalára történő kötelezését kérte, másodlagosan a jogerős ítélet megváltoztatását kérte akként, hogy az alperes határozatát a Kúria semmisítse meg, és az alperest kötelezze új eljárás lefolytatására. Perköltsége megtérítését is kérte.

[37] Elsődlegesen az Európai Unió Bírósága előzetes döntéshozatali eljárásának kezdeményezését indítványozta, mert a vizsgálat tárgyának anyagi joga a közvetlenül alkalmazandó MAR rendelet. Szerinte a másodfokú bíróság tévesen vezeti le a bennfentes kereskedelem megvalósulását, annak tényállási elemeinek fennállását, mivel azt nem önmagában bennfentesnek minősülő személy végzi, hanem olyan bennfentes személy, aki a tranzakcióban résztvevő más személyhez képest információs előnnyel rendelkezik. A másodfokú bíróság a MAR 7., 8., 9. és 14. cikkeinek rendelkezéseit e körben egymással és a MAR preambulával, az abban megfogalmazott meghatározásokkal, a MAR céljával, összefüggéseivel, és a józan ésszel ellentétesen értelmezi, ami az ügy érdemére kiható súlyos jogsértés.

[38] Előadta, hogy az EUB-nak nincs releváns iránymutató gyakorlata, az EUB még nem értelmezte a MAR jelen eljárásban alkalmazandó rendelkezéseit. A helytelen értelmezés alátámasztása érdekében idézte a BaFin ajánlását, amely szerint a bennfentes információnak nincs hatása a végrehajtott ügyletre, ha az ügyletben résztvevő mindkét fél birtokában van a bennfentes információnak. Ez lehet az indoka annak, hogy nem találni azonos tényállású ügyekre vonatkozó eseteket, sem más tagállami bíróságok, sem az EUB eset gyakorlatában. Állította, hogy észszerű kétely merül fel az uniós jog helyes értelmezése kapcsán, ennek feloldása pedig kizárólag előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezésével érhető el.

[39] Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság ítélete a [70], [71] és [72] bekezdéseiben sok helyes megállapítást tesz, mégis a [89], [90], [91] és [95] bekezdésekben téves végkövetkeztetésre jut. A másodfokú bíróság a fentiekkel kapcsolatos álláspontját ítélete [43] bekezdésében ugyan érintette, de nem adott érdemi választ a felperes fellebbezésében felhozott érvekre, amelyek az elsőfokú ítélet indokolásának hiányosságaira mutattak rá. Szerinte az ítéletekből egyértelműen látszik a MAR rendelkezéseinek figyelmen kívül hagyása, illetve téves értelmezése, amelyet a másodfokú bíróságnak anyagi jogi jogsértésként kellett volna vizsgálnia.

[40] A felperes keresetében kifejezetten a MAR rendelet téves értelmezését sérelmezte, a per tárgya alapvetően ez, így van olyan anyagi jogi jogszabálysértés, amit a felperes a per tárgyává tett és tartalmilag a fellebbezésében is erre hivatkozott. Így nem alapos a másodfokú bíróságnak az anyagi jogi jogszabálysértés megjelölésének hiányára történő utalása, emiatt nem helytálló a másodfokú ítéletnek [40], [43], [50], [52] bekezdéseiben írtak.

[41] Érvelése szerint az Ítéletábra által levont következtetések és az annak alapján meghozott döntés teljes mértékben ellentétben áll a MAR rendelet preambulum (2), (7), (14), (15), (16), (17), (23), (24), (26), (31) és (54) bekezdéseiben foglalt célokkal. Előadta, hogy az ítéletek az előny fogalmát helytelenül értelmezték, és az a MAR rendelet preambulumaival is ellentétes, ugyanis hiányzik annak több fogalmi eleme, úgy, mint az előny tisztességtelen volta, mit sem sejtő harmadik személyek kára, a saját, vagy harmadik személy haszna, illetve annak célzata.

[42] Változatlanul fenntartotta azt az álláspontját, hogy a MAR rendelet 7. cikkét tévesen értékelték az eljáró bíróságok, és rámutatott arra, hogy a kellően pontos információ a felperes esetében az volt, hogy ha végrehajtja az eszközcsalelményt, akkor nagy valószínűséggel létrejön a név3 tranzakció, azonban a bennfentes információ maga nem az eszközcsalelmény. Márpedig a köztes lépést, cselekményt az annak végrehajtásakor már rendelkezésre álló információkat csak akkor lehet bennfentes információnak tekinteni, ha kielégíti a 7. cikkben foglalt kritériumokat. A köztes cselekmény, azaz az eszközcsalelmény a preambulumban foglalt célokkal, a MAR rendelet szellemiségével nem ellentétes és nem minősíthető bennfentes kereskedelemnek és bennfentes információ felhasználásának. Ugyanis az annyiban pontos, hogy a név3 tranzakció előfeltétele, de nem nyilvános, sem közvetlenül, sem közvetve nem gyakorol jelentős hatást a kibocsátó pénzügyi eszközeinek árára és nem olyan információ, amelyet észszerűen eljáró befektető nagy valószínűséggel felhasználna a befektetési döntése meghozatalához.

[43] Nézete szerint a bennfentes információ fogalmát és annak tisztességtelen felhasználását csak az eset összes körülménye tükrében, az összes fogalmi elem megléte esetén lehet megállapítani és azok összességéből nem vonható le az Ítéletábra által megállapított következtetés. A bennfentes kereskedelem fogalmának téves értelmezése kapcsán arra is utalt, hogy a tények külön-külön és együttes összefüggéseiben való vizsgálata

alapján is megállapítható, hogy a bennfentes információ felhasználása, illetve azok mögötti fogalmi elemek, valamint a preambulumban megfogalmazott célok sérelme hiányzik. Így értelmezése szerint nem tekinthető bennfentes kereskedelemnek pusztán a bennfentes információ felhasználása, természetesen a felhasználás mellett vélelem szól, azonban a vélelem fogalmából eredően ez egy megdönthető vélelem, amit meg is döntött egyrésről az eszközcselekmény jelleg. A vélelem megdöntésének másik feltétele a bennfentes információ felhasználása mögött húzódó jogellenes indok. A jogellenes indok hiánya önmagában alkalmas a bennfentes információ felhasználásának és a bennfentes kereskedelem tényállásának megállapítására vonatkozó vélelem megdöntésére.

[44] A felperesnek nemcsak, hogy nem volt jogellenes indoka az ügyletek elvégzésére, hanem éppen a név³ tranzakció szerződésszerű teljesítéséhez volt szükséges annak lebonyolítása. A jogellenesség hiánya miatt tévesen minősítette a felperes cselekményét a bíróság a MAR rendelet által tiltani kívánt bennfentes kereskedelem tényállása alá eső magatartásnak, így megalapozatlan az elsőfokú ítélet helyben hagyó döntése.

[45] Az alperes felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályában való fenntartását indítványozta.

[46] Álláspontja szerint előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezése nem szükséges. Szerinte a Kúria előtti eljárásban az alapügy elbírálására nyílik lehetőség, EUB előzetes döntéshozatali eljárásának kezdeményezésére nincs kötelezettség. Bár azt elismerte, hogy a Kúria, mint végső ítélkezési fórum, az, aki kezdeményezheti az EUB megkeresését, ugyanakkor ez nem automatikus, és meglátása szerint a CILFIT ügyben meghatározott kritériumok azon esetköre, miszerint az alkalmazandó szabály tartalma világos, azaz az uniós jog alkalmazása annyira nyilvánvaló, hogy minden észszerű kételyt kizárt, alappal fennáll, ezért az előzetes döntéshozatal indítványozása nem indokolt.

[47] Utalt a Kúria azon irányadó gyakorlatára, miszerint a feleknek az uniós joggal kapcsolatos előadásaikat kellő időben kell megtenniük. Véleménye szerint a felperes előzetes döntéshozatali indítványának megtételével indokolatlanul késlekedett, és a Kúriának arra is figyelemmel kell lennie eljárása során, hogy ezáltal a rendkívüli jogorvoslat könnyen, egy felülvizsgálati eljárás céljától idegen, sui generis egyfokú eljárást keletkeztethet.

[48] Kifogásolta, hogy a felperes első alkalommal fogalmazott meg felülvizsgálati kérelme II. 22. pontjában két jogértelmezési kérdést, melyek tekintetében a keresetétől és a fellebbezésétől eltérő, új érvként adta elő a CILFIT ügy előzőkben hivatkozott kritériumai fenn nem állásával kapcsolatos álláspontját, melyre a jelen felülvizsgálati eljárásban a Kp. 117. § (3) bekezdésében előírtak okán, alappal nem kerülhet sor.

[49] Amennyiben a Kúria nem fogadná el ezzel kapcsolatos érvelését, úgy arra is rámutatott, hogy a felperes keresete mindössze a MAR preambuluma (2), (7) bekezdését, valamint (23) bekezdését jelölte meg, a téves értelmezéssel összefüggésben, ezért a Kp. 117. § (3) bekezdésére figyelemmel, a felülvizsgálati kérelemben a MAR preambulumaival összefüggésben megjelölt új jogszabályi rendelkezések már nem vehetők figyelembe. Ezen túlmenően tartalmukban valójában ezek nem a MAR bizonyos rendelkezéseinek az értelmezésére irányulnak, hanem az elsőfokú és másodfokú ítéleti megállapítások vitatására.

A felperes által felvetett 1. számú kérdés nem igényel semmi nemű értelmezési feladatot és iránymutatást az EUB részéről, hiszen a MAR maga rendelkezik annak mibenlétéről, hogy a bennfentes kereskedelme tilalmát milyen szereplők viszonylatában, milyen feltételek fennállása esetén és milyen körben kell vizsgálni, amelyek tekintetében az elsőfokú ítélet [70-73, 84-86] bekezdéseiben, míg a másodfokú ítélet [42-43], [49], [51], [52] bekezdéseiben jogszerű megállapításokat tett.

[50] Hasonlóképpen a 2. számú kérdés sem jogértelmezésre irányul, hanem a felperes vitatja a bírói ítéletek azon álláspontját, hogy az általa megkötött bennfentes ügylet a MAR céljával ellentétes. A MAR preambulum rendelkezéseiből ugyanis egyértelműen kiolvasható a MAR 8. és 14. cikke szerinti bennfentes kereskedelem tilalmával kapcsolatban az, hogy amennyiben egy ügylet megfelel a bennfentes kereskedelem objektív kritériumainak, csak akkor nem minősül jogtalannak, ha nem sérti a MAR célját, ekként a piacok integritását és a befektetői bizalmat. Az elsőfokú ítélet részletesen végig vezette, hogy miben nyilvánul meg az objektív kritériumok fennállása: a bennfentes információ mibenlétét a [73], [74] bekezdésekben, annak felhasználását pedig a [70-71] bekezdésében és ezzel összefüggésben a Spector ügyben hozott ítéleti rendelkezések felhívásával mutatott rá a bennfentes információ felhasználása melletti vélelem megdöntése körében adott jogértelmezésre, vagyis azt a kérdést, hogy a bennfentes információt felhasználják-e, a MAR céljára tekintettel kell meghatározni. Álláspontja szerint annak eldöntése, hogy a felperes által 2019. július 29. napján megvalósított tőzsdén kívüli ügylettel, amelyet még a név3 tranzakciói, mint bennfentes információ, 2019. július 30-i közzétételét megelőzően hajtott végre, a bennfentes kereskedelem tilalma alá esnek-e minősítési és jogalkalmazói kérdés, nem pedig az EUB elé terjeszthető jogértelmezési probléma.

[51] Állította, hogy a felperes felülvizsgálati kérelmének II.16. pontjában új érvként hivatkozik a BaFin ajánlásra, mely a Kp. 117. § (3) bekezdésébe ütközik. Amennyiben ezt a Kúria mégse venné figyelembe, úgy hivatkozott a részvényvásárlási ügylet második résztvevője vonatkozásában született másodfokú ítélet [82] bekezdésére, amely foglalkozott a BaFin ajánlás megítélésével. A BaFin ajánlásból sem lehet levezetni az első és másodfokú bíróság téves jogértelmezését, mivel az ugyanúgy a transzparens tőkepiacot, ekként a többi befektetőt, a harmadik személyek sérelmét tekinti a bennfentes kereskedelme okán védendő célnak, nem pedig az ügyletet megkötő két fél viszonylatában minősíti az információs aszimmetriát. Ezen túlmenően a felperes tévesen is értelmezi az általa idézett mondatokat, mert az csak abban az esetben alkalmazandó, amikor két fél dönt úgy, hogy tőzsdén kívüli ügyletben értékesítenek egymás részére részvényt, és ez esetben a kettejük közötti ügylet tekinthető bennfentes információnak, azonban ez elhatárolandó a tárgyi ügyben történt ügylettől.

[52] Hangsúlyozta, hogy a felperes felülvizsgálati kérelmében előadottakkal szemben a Fővárosi Ítéltábla a felperesi fellebbezésben foglaltakat teljeskörűen és mélységben elbírálta és megfelelő indokolást adott ítéletében. A Fővárosi Ítéltábla helytállóan határozta el az eljárásjogi és anyagi jogszabálysértések mibenlétét, illetve a tisztességtelen előny tekintetében is kifejtette álláspontját. Rámutatott arra, hogy a felperesi kérelem IV. 11. pontjában előadottak új érvként jelennek meg, mégpedig abban a részében, hogy a MAR a felperesi álláspont szerint kétféleképpen értelmezi az előnyt.

[53] A bennfentes információ meghatározása kapcsán az alperes utalt arra, hogy a bennfentes információnak a kibocsátó 2019. július 30-i rendkívüli tájékoztatásában közzétett név3 tranzakciót minősítette annak, nem pedig a felperes által végrehajtott tőzsdén kívüli ügyletet. Mindebből kifolyólag teljesen téves és irreleváns a felperes arra irányuló okfejtése, hogy ő keletkeztette a bennfentes információt, a szerinte eszközcsalekménynek minősülő ügyleteivel.

[54] Összegző értékelése szerint a felperes nem tudott megjelölni olyan jogszabályhelyet, vagy eltérő bírói jogértelmezést, amely alappal kétségbe vonhatná az első- és másodfokú ítéletben megfogalmazott jogértelmezést a tisztességtelen előny, a bennfentes információ mibenléte és a bennfentes kereskedelem tilalma vonatkozásában, valamint a mentességi esetek megállapíthatósága körében.

A Kúria döntése és jogi indokai

[55] A felperes felülvizsgálati kérelme alaptalan.

[56] A közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 120. § (5) bekezdése, valamint a 115. § (2) bekezdése alapján alkalmazandó 108. § (1) bekezdése értelmében a felülvizsgálati eljárásban bizonyítás felvételének nincs helye, a Kúria a felülvizsgálati kérelem elbírálása során a felülvizsgálati kérelem és a felülvizsgálati ellenkérelem keretei között a jogerős határozat meghozatalakor rendelkezésre álló iratok és bizonyítékok alapján dönt. A felperes a kiszabott bírság mérték jogszerűsége tekintetében felülvizsgálati kérelmet nem terjesztett elő, ezért a Kúriának ebben a kérdésben állást foglalnia nem kellett.

[57] A Kúria mindenben egyetért a másodfokú bíróság álláspontjával, azokat megismételni nem kívánja, a felülvizsgálati kérelemben foglaltak alapján az alábbiakat kívánja kiemelni:

[58] Elsőként a Kúria az előzetes döntéshozatalra irányuló indítványt és az ezzel kapcsolatos alperesi ellenkérelmet bírálta el.

[59] Nem osztotta a Kúria az alperesnek azon álláspontját, hogy az EUMSZ 267. cikk (3) bekezdése alapján az előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezésének kötelezettsége ne terhelne a Kúriát. Az EUB a C-99/00 Lyckeskog ügyben kifejtett álláspontja szerint a közösségi jog egysége csak úgy tartható fenn, ha a tagállami legfelsőbb bíróságok, illetve valamennyi olyan bíróság, amelynek a határozata ellen nincs bírósági jogorvoslat, előzetes döntéshozatal kezdeményezésére kötelezettek. Ezt a nézőpontját erősítette meg a C-495/03. számú ügyben mikor kimondta: „E tekintetben emlékeztetni kell különösen arra: annak, hogy az EK 234. cikk harmadik bekezdése azon bíróságok tekintetében, amelyek határozatai ellen nincs jogorvoslati lehetőség, előírja, hogy előzetes döntéshozatalt kell kérniük a Bíróságtól, többek között az a célja, hogy megakadályozza olyan ítélkezési gyakorlat kialakulását valamely tagállamban, amely nem áll összhangban a közösségi jog szabályaival (lásd többek között a C-393/98.sz. Gomes Valente-ügyben 2001. február 22-én hozott ítélet 17. pontját és a hivatkozott ítélkezési gyakorlatot)” Az EUB a Cartesio-ügyben ezt az álláspontját konkretizálta és megerősítette. E szerint a Lyckeskog határozatban megfogalmazott következtetés akkor is érvényesül, ha (1) a legfelsőbb bírói fórum előtt nincs megengedhetőségi döntés; (2) ha a jogalapok köre, amin a jogorvoslati kérelem alapulhat korlátozott; (3) ha az eljárásnak nincs is felfüggesztő hatálya. Mindebből azt következik, hogy a Kúria, mint végső ítélkezési fórum az EUB megkeresését – főszabály szerint – nem mulaszthatja el.

[60] A Kúria alaptalannak találta az alperesnek az előzetes döntéshozatali eljárás iránti kérelem elutasítása körében a Kp. 117.§ (3) bekezdésére hivatkozó érvelését. A Kúriának arra kellett választ adnia, hogy a közigazgatási perekben lehetősége van-e a feleknek arra, hogy a kereseti kérelemben, az elsőfokú és másodfokú bíróság előtti eljárásban nem indítványozott előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezését kérjék a felülvizsgálati eljárásban. Abban igaza van az alperesnek, hogy a Kp. nem teszi lehetővé, hogy a felülvizsgálati eljárásban a felek új jogszabálysértésre hivatkozzanak, azonban kérdéses, hogy az európai jogi normák értelmezési szükségességét állító előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezése is ide tartozik-e.

[61] Az Európai Bíróság a 33/76. számú ügyben hozott döntésében az eljárás tárgyát az uniós jogból eredő jogok bírósági érvényesítése, a nemzeti jog által szabott határidők uniós joggal való összeegyeztethetősége képezte. A tagállamok eljárási autonómiájának fogalmát az Unió és a tagállamok közötti lojális együttműködésnek az EUMSZ 4. cikk (3) bekezdésében szabályozott elvével kötötte össze. Ezen elvből különösen azt a következtetést vonta le, hogy a nemzeti bíróságok feladata a polgárokat az uniós jog közvetlen hatályából eredően megillető bírói védelem biztosítása. E döntés ugyanakkor rámutatott arra, hogy a vonatkozó jogharmonizáció hiányában a közösségi jog által garantált jogokat a tagállami bíróságok előtt a nemzeti jog eljárási szabályai alapján kell figyelembe venni. Ez csak abban az esetben történhetne másként, ha ezek az eljárási szabályok és határidők ezen jogok figyelembevételét - amelyek védelme a tagállamok kötelessége - gyakorlatilag lehetetlenné tenné. Ezzel összefüggésben hivatkozik a Kúria a C-536/11. számú ítélethez kapcsolódó főtanácsnoki indítványban kifejtettekre is: A bíróság állandó ítélkezési gyakorlata korlátozza a tagállamok nemzeti eljárási autonómiáját az uniós jog alkalmazása során függetlenül attól, hogy a jogvita a versenyjogot vagy más területet érinti-e. Az egyenértékűség elve

megköveteli, hogy az uniós jogon alapuló igények esetén ugyanazok a jogorvoslatok és eljárási szabályok érvényesüljenek, mint amelyek a hasonló, tisztán belső jogi jellegű igényekre vonatkoznak. A tényleges érvényesülés, illetve a hatékony bírói jogvédelem elve arra kötelezi a tagállami bíróságokat, hogy biztosítsák azt, hogy a nemzeti jogorvoslatok és az eljárási szabályok a gyakorlatban nem teszik lehetetlenné, illetve nem nehezítik meg túlzottan az uniós jogon alapuló igények érvényesítését.

[62] A fentiek alapján a Kúria álláspontja az, hogy a felperes az előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezésével nem lépte túl a Kp. 117. § (3) bekezdésében megfogalmazott, új jogszabálysértés megjelölésének tilalmát annál is inkább, mert az EUMSZ 267. cikkéből fakadóan az utolsó fokon eljáró bíróság kötelessége és feladata az uniós jog értelmezése kapcsán felmerülő előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezése.

[63] Mindez azonban nem jelenti azt, hogy jelen ügyben biztosított lenne az automatikus EUB-hez fordulás, miután a Kúriának vizsgálnia kell, hogy uniós jog értelmezése szükséges-e az ügy eldöntéséhez. Az EUB CILFIT ügyben (C-238/81. számú ítélet, ECLI:EU:C:1982:335) kifejtett joggyakorlata szerint a bíróság mellőzi az előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezését az alábbi három esetkörben: a) ha a kérdés nem releváns, vagyis abban az esetben, ha a kérdésre adott válasz – bármi legyen is az – nem befolyásolhatná érdemben a jogvita megoldását (relevancia hiánya); b) ha a felmerült kérdés lényegében megegyezik egy hasonló esetben már előzetes döntés tárgyát képező kérdéssel, az EUB-nak a szóban forgó jogkérdést megoldó kialakult ítélkezési gyakorlata van, még akkor is, ha a vitás kérdések szigorúan véve nem azonosak (*acte éclairé*); c) az uniós jog helyes alkalmazása olyan nyilvánvaló, hogy az a felvetett kérdés megoldásának módját illetően minden észszerű kétséget kizár (*acte clair*).

[64] A jelen esetben azonban a Kúria előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezésére okot adó körülményt nem tárt fel. Önmagában az a tény, hogy az EUB még nem foglalkozott a MAR vitatott rendelkezéseinek értelmezésével nem jelenti azt, hogy ennek szükségessége fenn is áll. A felperes által is hivatkozott EUB döntések ugyan más szabályozási környezetben születtek, de a MAD és a MAR szabályozás azonossága egyértelműen kimutatható, ekként alkalmazhatók ezekben a döntésekben kifejtett elvi tételek. Egyetért a Kúria azzal az alperesi állásponttal, hogy annak értékelése, hogy a feltárt magatartás a bennfentes kereskedelem tilalma alá esik-e, minősítési és jogalkalmazói kérdés nem pedig az EUB-ra tartozó jogértelmezési probléma.

[65] Helytálló az alperesnek a Kp. 117. § (3) bekezdésére történő hivatkozása a felperesi felülvizsgálati kérelemben először felbukkanó, a MAR preambulának (14, 15, 16, 17, 26 és 54) bekezdéseire történő hivatkozásai tekintetében, miután ezek korábban jogszabálysértésként, értelmezési problémaként nem kerültek felvetésre. Hasonlóképpen az eljárás korábbi szakaszaiban nem vetett fel értelmezési problémát a felperes a tisztességtelen előny fogalmának értelmezése kapcsán, csupán az előny hiányát állította keresetében (90-93 bekezdések) és fellebbezésében (30-33 bekezdések). Emiatt a Kúria ezeket érdemben nem vizsgálta. A BaFin ajánlásra a felperes a felülvizsgálati kérelem befogadhatósága kapcsán

azzal összefüggésben hivatkozott, hogy alátámassza az előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezésének szükségességét, a felülvizsgálati kérelem érdemi részében erre történő utalás nincs, így a Kúria érdemben, az erre vonatkozó érveket nem bírálhatta el.

[66] Nem osztja a Kúria a felperesnek az anyagi jogsértés elbírálását hiányoló állításait. Helytállóan határolta be a másodfokú bíróság ítéletének [39-40] bekezdéseiben azt a vizsgálódási keretet, amely kapcsán döntést kellett hoznia és helyesen ismerte fel, hogy a felperes a fellebbezésének II.2.2. pontjaiban lényegében az elsőfokú bíróság ítélete indokolásának hiányosságait sérelmezte, a fellebbezésében kizárólag az Alaptörvény 28. cikkébe ütköző értelmezést vitatta és a Pp. 346. § (5) bekezdést ki nem elégítő indokolást hangoztatta.

[67] A másodfokú bíróság döntésében választ adott az Alaptörvény 28. cikke követelményei érvényesülésének hiányára a rendelet értelmezése körében. Ezzel összefüggésben utal a Kúria a 2/2019. (III. 5.) AB határozatban kifejtettekre: „Mindazonáltal az uniós jog, mint belső jog nem illeszkedik bele a hazai jogforrási hierarchiába, hanem az Alaptörvényben foglalt alkotmányos parancs alapján kötelezően alkalmazandó jogszabályösszesség. Ezt támasztja alá az is, hogy uniós jog megsemmisítésére az Alkotmánybíróságnak nincs hatásköre, mivel az Alkotmánybíróság az Alaptörvény 24. cikke alapján az Alaptörvény T) cikk (2) bekezdésében felsorolt jogszabályokhoz fűzhet ilyen jogkövetkezményt, az uniós belső jog pedig az E) cikk (3) bekezdése alapján állapít meg kötelező magatartási szabályokat. Az tehát, hogy az uniós jog megsemmisítésére az Alkotmánybíróság nem rendelkezik hatáskörrel, abból fakad, hogy az uniós jog rendszertani értelemben nem része az Alaptörvény T) cikke szerinti jogforrási rendszernek, hanem egy külön alkotmányos parancs teszi az uniós jogot, mint kötelezően alkalmazandó jogot a jogrendszer részévé.”

[68] Nem alapos az a felperesi állítás sem, hogy az ítélet indokolása nem foglalkozott érdemben a bennfentes kereskedelem fogalmi meghatározásával, annak perbeli tényállásra való alkalmazásával, az információ mibenlétével, annak felhasználásával, és mi volt az az előny, amely felperes esetében fennállt. A másodfokú ítélet [42-56] bekezdései kimerítően tartalmazzák a felperesi fellebbezésben felhozott indokokra adott választ. Az ítélet a preambulum jelentősége kapcsán is állást foglalt és helytállóan idézte az EUB ezzel kapcsolatos álláspontját is. A Kúria megítélése szerint is a preambulumban szereplő előírások jogi kötő erővel nem bíró megállapítások, azoknak szerepe a jogértelmezés szempontjából van.

[69] Helytállóan azonosította a bennfentes információt a másodfokú bíróság, a bennfentes információ a Kibocsátó 2019. július 30-i név3 Tranzakcióról közzétett tájékoztatása volt. Téves a felperesnek a felülvizsgálati kérelemben ezzel kapcsolatban tett megállapítása és az az okfejtése, hogy ő keletkeztette a bennfentes információt az eszközselekménynek minősülő ügyletével. Ez az információ – a perben nem vitatottan – csak 2019. július 30-án került nyilvánosságra, a felperesi tőzsdén kívüli ügylet lebonyolítása előtt arról csupán a bennfentes személyek tudtak, melybe a felperes is beletartozott. Erre vonatkozó álláspontját a

másodfokú bíróság döntésének [54] bekezdésében behatóan, részletekbe menően ismertette, a rendelkezésre álló bizonyítékokat, tanúvallomásokat ő maga is ismételten értékelte. Azt is helyesen ismerte fel, hogy mi a MAR célja és erre figyelemmel vizsgálta a tőzsdén kívüli ügylet megvalósítása esetén annak alkalmazhatóságát és utasította el a felperes ezzel kapcsolatos indokolását. Egyetért a Kúria azzal is, hogy a felperes által hivatkozott Georgakis ügy jelen ügyben az eltérő tényállás okán nem alkalmazható. A bennfentes információ felhasználása a tőzsdén kívüli ügyletben, a részvények megvásárlása kapcsán megvalósult, így a bennfentes kereskedelem fogalmi elemei teljessé váltak. Az értékesítés formájának (nem tőzsdei aukció) nincs perdöntő jelentősége, az információ felhasználását a bennfentes információ birtokában bejelentett ügylet objektíve megvalósította.

[70] A Spector-ügyben hozott ítéletben az Európai Bíróság megállapította, hogy ha egy befektető kereskedés közben bennfentes információ birtokában van, akkor vélelmezhető, hogy „felhasználta” azt az információt a befektetési döntése meghozatalakor. Ezt a szakirodalom „Spector-vélelemként” emlegeti. A feltételezést ésszerűnek kell tekinteni, mert a piaci visszaélésre vonatkozó szabályok nehezen lehetnek hatékonyak, ha a befektető egyszerűen azt állíthatja, hogy bár rendelkezett az információval, az nem befolyásolta döntését. Ellenkező értelmezés esetén lehetetlen lenne szankciót alkalmazni, ha a hatóságoknak a befektető ügyleti szándékát is bizonyítania kéne. Ez a döntés a bizonyítás terhét a hatóságtól a befektetőre telepíti át, tehát helytálló az a másodfokú bírósági megállapítás, hogy a felperesnek kellett volna bizonyítania, hogy a bennfentes információt nem használta fel. Jogszerűen vizsgálta, hogy a felperes által lebonyolított cselekmény, annak „eszköz-cselekmény” jellege felmentést ad-e a MAR 8. cikk (1) bekezdésének alkalmazása alól, és helytálló következtetésre jutott e tekintetben is. A felperes az EUB által kialakított joggyakorlat ellenére a bennfentes információ felhasználásának vélelmét a perben nem döntötte meg, és a feltárt bizonyítékokkal alátámasztott tények meg is erősítették, hogy az OTC ügylet lebonyolítására bennfentes információk felhasználásával került sor.

[71] A nyilvános információ az név2-val kapcsolatban a 2019. május 22. 20.08 perckor közzétett információ volt. A felperest az név2 külön jegyzéken jelöli olyan személyként, mint aki a 2019. július 30-i szerződéssel kapcsolatosan bennfentes információval rendelkezik. Ez a 2019. július 30-i szerződéskötés a MAR 7. cikk (1) bekezdés a) pontja szerinti bennfentes információ. A MAR 14. preambulumbekkezdése vélelmet állít fel a bennfentes információ felhasználása kapcsán, s épp úgy, ahogy a Spector-ügyben hozott döntés a bennfentes információval rendelkező személyre telepíti annak igazolását, hogy nem használta fel azt az ügyletkötése során. A 2019. július 29-i és július 30-i részvényvásárlás összefüggése egyértelmű, a korábbi, felperes által kötött ügylet során megszerzett részvénytcsomag volt a fedezete a 2019. július 30-i részvényvásárlásnak. A bennfentes információ felhasználását kellett volna ilyen körülmények között cáfolni. E körben a másodfokú bíróság helyesen vetette el a felperes érveit, az ésszerű feltételezés fennáll a bennfentes információ felhasználására. A MAR 8.cikk (1) bekezdése szerint e rendelet alkalmazásában bennfentes kereskedelem az, amikor a bennfentes információkkal rendelkező személy ezeket az információkat felhasználja oly módon, hogy közvetlenül vagy közvetve, saját vagy harmadik személy javára az információhoz kapcsolódó pénzügyi eszközöket szerez meg vagy idegenít el. Felperes az név2 részvényeit vásárolta fel az név2 és a név3 Holding egyik cége közötti részvényeladás fedezetének (részvényátadás révén való) biztosítása érdekében. A felperes e körben két kimentési okot említett: Állította, hogy cselekménye eszköz-cselekmény, így

bennfentes kereskedelemnek nem minősülhet. Ez ellentmond a MAR 8. cikk (3) bekezdésében foglaltaknak, amely szerint egy folyamat részcsелеkménye is lehet bennfentes kereskedelem, ha az ismérveket kielégíti. Másrészt felperes állította, hogy a bennfentes információt a másik fél is ismerte. Ezzel kapcsolatban a MAR (24) preambulumbekézdésére kell utalni.

[72] Rámutat a Kúria arra, hogy maga a Kibocsátó határozta meg a 2019. július 30-i tranzakció bennfentes információ minőségét és szerepeltette a felperest bennfentes személyként. A felperes eszközcsелеkményre hivatkozása csak akkor foghatott volna helyt, ha azt nem felelt volna meg a MAR 8. cikk szerinti bennfentes kereskedelemnek, vagyis nem rendelkezett volna azokkal a jellemzőkkel, amiket rendelet meghatároz. Ezzel összhangban utal a MAR (16) preambulumbekézdése arra, hogy egy köztes lépést bennfentes információnak kell tekinteni, ha önmagában megfelel a jelen rendeletben a bennfentes információt illetően megállapított feltételeknek. Kétségkívül a felperes név² részvényekre adott vételi megbízása megfelelt a MAR 8. cikkében írt - 14. cikke szerint tiltott - bennfentes kereskedelemnek.

[73] Helyesen ismerte fel a másodfokú bíróság, hogy a tőkepiac integritását nem csupán az ügyletben részes felek, hanem valamennyi befektető vonatkozásában kell vizsgálni. Azt a kérdést, hogy az említett személy megsértette-e a bennfentes kereskedelem tilalmát, az MAR rendelet céljára tekintettel kell vizsgálni, amely arra irányul, hogy biztosítsa a pénzügyi piacok integritásának védelmét, és erősítse a befektetők bizalmát, amely bizalom különösen azon a tényen nyugszik, hogy a befektetők egyenlő bánásmódban részesülnek, és megvédik őket a bennfentes információkkal való visszaéléssel szemben. Rámutat a Kúria arra is, hogy a MAR rendelet hivatkozott preambulumbekézdései csak a MAR rendeletnek a bennfentes kereskedelemre vonatkozó tételes jogi rendelkezéseivel összhangban értelmezhetők, attól elszakítva nem, így nem lehet csupán a preambulumbekézdéseinek megfogalmazásából kiindulva minősíteni a felperesi magatartást. Az eljáró bíróságok éppen ennek a feladatuknak tettek eleget, mikor a MAR 7., 8., 9. cikkeit a preambulumbekézdések együttes értelmezésével, a preambulumban kinyilvánított célkitűzések figyelembevételével bírálták el a felperesi magatartást.

[74] A Kúria összegző értékelése szerint a felperes alaptalanul hivatkozott a bennfentes információ, kereskedelem, tisztességtelen előny fogalmi elemeinek téves értékelésére, értelmezésére és ezzel összefüggésben az első-, másodfokú ítéletek jogszabálysértő jellegére, felülvizsgálati kérelmében a másodfokú bíróság e kérdésekben kifejtett indokolásának nyilvánvalóan ésszerűtlen voltát, logikai hibáját, okszerűtlenségét bemutatni nem tudta.

[75] Mindezek okán a Kúria a Kp. 121. § (2) bekezdése alapján a másodfokú bíróság ítéletét hatályában fenntartotta.

A döntés elvi tartalma

[76] *A bennfentes információ felhasználása mellett vélelem áll fenn, amelynek megdöntése a felperes feladata.*

Záró rész

[77] A Kúria az alperes részére járó felülvizsgálati perköltséget a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. §-a alapján állapította meg és annak megfizetésére a felperest a Kp. 35. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 81. § (1) bekezdése, (5) bekezdése, 82. § (1) bekezdése alapján kötelezte.

[78] A felülvizsgálattal az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 45/A. § (1) bekezdése, 39. § (3) bekezdés d) pontja és 50. § (1) bekezdése szerint felmerült, az Itv. 62. § (1) bekezdés h) pontja alapján feljegyzett eljárási illetéket a felperes a Pp. 102. § (1) bekezdése értelmében köteles megfizetni.

[79] Tájékoztatja a felperest, hogy az illetéket a Nemzeti Adó-és Vámhivatal 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételei számlájára kell az esedékesség napjáig megfizetnie. A megfizetés során közleményként fel kell tüntetni a Kúria megnevezését, a kúriai ügyszámot, valamint a fizetésre kötelezett adóazonosító számát.

[80] Kúria a fizetendő illeték esedékessége idejét az Itv. 78. § (4) bekezdésében foglalt rendelkezés alapján állapította meg, továbbá határozatában rögzítette a polgári és közigazgatási bírósági eljárás során meg nem fizetett illeték és állam által előlegezett költség megfizetéséről szóló 30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 2. § (2) bekezdés a) -e) pontjában meghatározott kötelező tartalmi elemeket.

[81] Az ítélettel szemben a felülvizsgálat lehetőségét a Kp. 116. § d) pontja zárja ki.

Budapest, 2024. december 05.

Dr. Hajnal Péter s.k.

a tanács elnöke

Dr. Heinemann Csilla s.k.

előadó bíró

Dr. Banu Zsoltné dr. Szabó Judit s.k.

bíró

Dr. Figula Ildikó s.k.

bíró

Dr. Tóth Kincső s.k.

bíró